

Í MELDRINUM

Janus Rein

Eg eri ein vertskapsligur nørdur

Hann er ein orkubumba, sum gongur upp í síni arbeiðir við lív og sál, og so trívist hann væl við at vera í fokus. – Eg vóni, at eg verði eitt frískt lot og ynski at vera við til at modernisera Føroyar, sigur Janus Rein, nýggjur tingmaður fyri Framsókn

Rannvá G. Fossaberg

– Onkur sigur, at eg eri kanska eitt sindur av eini linsulús, og at vera í fokus gevur mær sum so ikki stórvegis høvuðbrýggj. Sum flogskipari eri eg eisini vanur við at skula traðka fram og at fólk hyggja og lurta eftir mær. Soleiðis sigur 37 ára gamli politikarin Janus Rein, sum lýsir seg sjálvan sum ein nærlagdan, viljasterkan og vertskapligan persón.

Janus er uppvaksin í einum politiskum umhvørvi, og í barn-dómsheiminum bleiv dúgliga prátat um politisk viðurskipti við døgurðaborðið. Til tíðir kundi tað gerðast ov nógv av tí góða.

– Tá kundi onkur viðhvørt siga »come on, kunnu vit ikki snakka um okkurt annað enn politik eina løtu?« Tað gingu sjálvðan meir enn 5 minuttir, og so byrjaðu vit øll aftur at kjaka um politisk viðurskipti, flennir Janus og minnist, hvussu foreldrini plagdu at siga, at hann fór at gerast rækjuskipari.

– Tey gomlu søgdu altíð »Janus

verður rækjuskipari,« men longu tá eg var fyrst í tjugunum, visti eg, at eg helst einaferð skuldi gerðast politikari, men eg helt tað vera týðningarmikið at fáa útbúgvingar og lívsroyndir í hús, áðrenn eg tók tað stigið, fortelir Janus.

Óður eftir vitan

Janus, sum er uppvaksin í Tórs-

– Sum barn og unglingi var eg helst eitt sindur buldrasligur og ikki altíð heilt nemmur, men túrurin til sjós gjørdi, at eg búnadist nógv, sigur Janus og leggur afturat, at hóast túrurin var strævin, so lærði hann eina rúgvu. Og júst hugurin at læra okkurt nýtt er nakað, sum eyðkennir nýggja tingmannin.

honum sjálvum er eitt sindur av einum nørði.

– Eg havi ongantíð dumpað nakra próvtøku og altíð fingið rímulig próvtøl. Mann kann nokk kalla meg fyri ein vertsskapsligan nørd, tí eg eri ikki tann, sum situr við nøsini í eini bók 24/7. Heldur hinvegin hevur tað ofta verið alt ov lætt at lagt bókina frá mær,

sum eg vænti av mær sjálvum, og av tí at eg seti høg krøv til mín sjálvs, so kann eg blíva skuffaður og irriteraður, tá onnur ikki gera tað, sum eg meti er neyðugt, sigur Janus og fortelir, at hann til tíðir kundi hugsað sær at duga betri at verið óseriøs:

– Tá eg fari í holt við eitthvørt, so vil eg gera tað hundrað prosent. Tað er nakað, sum eg havi frá eitt nú Mærsk-tíðini, sigur Janus, sum eitt skifti aftan á sjómansskúlan sigldi við bingjuskípum og supply-bátum hjá A.P. Møller-Mærsk. Hagani hevur hann fingið royndir og virðir, sum hann heldur vera sera viðkomandi eisini í dag:

– Har lærði eg at vera professionellur, eg upplivdi týðningin av at vera væl fyrireikaður og gera tingini ordiligt fyrstu ferð, greiðir Janus frá og minnist Mærsk-tíðina sum læruríka og gevandi.

Flogskipari í Løgtingið

At tað nú verður ein flogskipari, sum kemur at sita millum hini løgtingsfólkini, heldur Janus kann hava fleiri frymuni:

*Eg blívi glaður tá campingvognurin er parkeraður,
forteltið er uppi, grillin er tendrað, vinirnir eru komnir
á gátt, og glaðir tónar ljóða úr anleggnum*

havn, dámar væl at hava nógv um oyruni og trívist best har, sum tingini henda. Longu sum 14 ára gamal fór hann sín fyrsta túr til skips við einum trolara, og hóast tann túrurin ikki gjørdist nøkur succes fyri lítla, klæntasliga havnadrongin, so er hann glaður fyri, at hann fekk henda møguleikan.

– Eg havi nokk altíð verið óður eftir vitan, og tá eg var um 20 ára aldur og fann útav, at eg kláraði meg væl í skúlanum, fekk eg veruliga blóð upp á tonnuna og ynskti at útbúgva meg meir, greiðir Janus frá. Hann er útbúgvinn vinnu- og bjargingarkavari, skipsførari, flogskipari og innan lögfrøði og er sambært

tá okkurt betri alternativ hevur býðst. Men eg eri nærlagdur, tað liggur væl fyri hjá mær at lesa og ikki minst at minnst tað, eg havi lisið, og so krevji eg nógv av mær sjálvum, sigur Janus, sum er greiðir yvir, at tað ikki bara er gott altíð at hava høgur ambitióinir.

– Trupulleikin er tann, at eg til tíðir vænti tað sama av øðrum,